Theology on the Web.org.uk
Making Biblical Scholarship Accessible

This document was supplied for free educational purposes. Unless it is in the public domain, it may not be sold for profit or hosted on a webserver without the permission of the copyright holder.

If you find it of help to you and would like to support the ministry of Theology on the Web, please consider using the links below:

Buy me a coffee https://www.buymeacoffee.com/theology

PATREON https://patreon.com/theologyontheweb

PayPal https://paypal.me/robbradshaw

A table of contents for *Honeycomb* can be found here:

https://biblicalstudies.org.uk/articles_honeycomb.php

HONEYCOMB 1/1 (July 2000): 53–58

Cambodian Youth in the New Millennium

Brian MAHER

A well-worn cliché assures us that "Christian young people are leaders of the future church." Like all clichés, this one is dangerous because the half-truth it contains comes to be believed and acted upon if repeated enough.

The truth is that young people are the leaders in church *today* as well as tomorrow. Christian young people are leaders just by virtue of being Christian. Many of Cambodia's urban churches are filled with believers between the ages of 15 and 25. How did this happen? It came about through Christian young people telling their friends about their experiences with Jesus Christ, and allowing them to observe how He changed them. Is this not true leadership?

Cambodia over the last seven years has seen numerous groups from outside wanting to train church leaders through short seminars. (Too often these groups come uninvited, and know little about the people, culture, or church history of Cambodia.) Over all those years I can't remember many groups coming to lead seminars for youth, except for an occasional David C. Cook seminar to develop their writing skills. Youth ministry has not seen much foreign input except for strictly denominational events. There has been little interest from overseas to help Christian young people as a whole. More encouragement has come from within the national church and the international Christian community here in country. For example, EFC Youth Commission's annual youth conference is financed largely by the international Christian community in Cambodia and the national church. Youth ministry does not seem

to loom large in the vision of overseas missions in general. Even my own supporters take care of my personal needs but rarely contribute specifically to youth work.

The Cambodian churches who will still be around in the next twenty years will be those with a sustainable vision for youth. For example, Open Gate Fellowship in Phnom Penh encourages this generation of Christian young people to take part in all its programs and planning. This church has been discipling and using its young people as participants in ministry, in contrast with others where the pastor holds all the power and spends a lot of energy protecting and consolidating that power. Open Gate thrives because it grasps the value and potential of youth—a necessary ingredient for the health and growth of any church.

My first trip to Cambodia was in September 1990, with Kong Chhon and Sithan Lee. Sithan and Chhon held training sessions with national church leaders (pastors and elders) on the third floor of Pastor Im Chhrorn's church, then called Psa Tmei 1, while I taught young people from Santho Mok, Psa Tmei 1, Toul Tom Poong Church, Tonle Basaac Church, Tom Nop Tek Church, Takmau Church, Solomon and some others. There were nine churches in the Phnom Penh area in that time. On that trip Muth Bunthy and Sar Paulerk served as my translators.

I remember meeting Eang Chhun, Bin David, Ngin Sacrowar, Khieu Vanlorn, Taing Nary, Lav Houn, Yorng Soth, Ung Sophal, Ngeth Sambo, Em Sithan and Heng Cheng. I also met a lot of young people as well. Some of the orphans that Ngin Sacrowvar worked with in Orphanage #1 were Christians in their late- and mid-teens. They attended Muth Bunthy's church, which was meeting in his house at the time, near the orphanage on the river road, just this side of the Chreuy Changvar Bridge. I clearly remember spending time with Srey Rot, Chan Remey, Srey Chenda, Song Sol Molly, Mr. Son Tha and Mr. Oun Chan Sinat. Sao Volek, Srey Heim, Somaly, and scores of others also made my acquaintance.

On a 1992 trip I met Uong Vibol, Uy Pheara, Heng Borin, Suy Visal, Sileng Sumanea, Chan Dara, Wattanah Lo, and Pastor

Uong Rein, who was pastoring Psa Tmei 3 Church at the time. There are many I have left out, but if we stop to wonder what these particular young people of ten years ago are doing now you would be pleasantly surprised to find that most of them are still actively pursing the Christian faith and are indeed involved as "leaders" in churches, Christian organizations, Christian NGO's, businesses, public schools, and the like.

Because of people like Chhon Kong, Ngin Sacrovar, Bin David, Muth Bunthy, Uong Rein, and other pastors who realized the value of Cambodian young people early on, and who nurtured and encouraged them along the way, we now have a small solid cross section of church leadership with close to ten years of experience in the faith and ministry.

In 1992–93, with the influx of Christian NGO's and missionaries, and with Christians returning from the border, the church got an additional boost and continued to grow numerically. In the urban areas, many lower-middle to middle class youth were attracted to gospel. This generation of youth had seen how communism and their traditional religious beliefs had failed them. They were sick of corruption, war, exploitation, and a succession of governments which only served themselves at the expense of the people. Through the lives of Christian young people, the new Cambodian youth got a glimpse of the Good News being practically worked out. And they saw hope.

The instability of the early and mid 90's seemed to encourage the growth of the Kingdom of God, as young peopl pondered their philosophies of life and religion, and the influence of these on their personal and national lives. With the coming of UNTAC in 1993, a whole new world opened to Cambodian youth. The west introduced both its often seamy popular culture, as well as its more positive science and technology. A majority of middle class, educated youth rejected former ties to traditional beliefs and communism, and put their hope science, technology, and democracy as their new gods. So the challenge here, at least in the city, is not so much to unravel the mysteries of Buddhism, animism, or the worship of ancestors in order to learn how to make

Christianity more applicable. The challenge is not to become expert rational apologists who can effectively answer academic claims of naturalistic materialism, secular humanism, and evolution (although on occasion this would be helpful). The real challenge is make our faith existentially relevant.

Many youth leaders have told me that they cannot get people to come their youth programs anymore. They are afraid of *reung sahsnah*—anything smacking of religion. They suspect it is something religious and politely decline the offer. Proclamation and confrontational styles of evangelism used for youth are hardly effective these days. Christian organizations that use such models are finding the return on their efforts next to nil. Even the tried-and-true "ambush" method of evangelism—where you invite unbelievers to a seemingly "normal" event at church and then sneak up and give both barrels—is failing.

It is time to move out of the program mode. We cannot expect our audience to come to us; we must go to them. This is what Jesus did. He went to where the people were. Today what we offer the world is seen as irrelevant. When we offer them the "liberating truth of the Gospel," we are often perceived as being arrogant or pushing a particular religious agenda. We Christians are not seen as meeting the perceived needs of the people of this world. The youth, as salt, need to get out of shaker and into the world. Christian youth need to earn the right to be heard by their peers by meeting both the real and perceived needs of the community, whether it be caring for the environment, ministering to AIDS patients, engaging in emergency relief, or serving poor or displaced people. Through such relevant and biblical ministry, youth can have a powerful impact on their peers by serving in a natural rather than contrived contexts.

Another challenge for young Cambodian Christians is to develop a valid, biblical theology, and to understand the world. To many, "the world" is anywhere one finds rock'n roll, sex, alcohol, gambling, or smoking. To much of the Cambodian church, a mature Christian is someone who doesn't *puk, see, srey nee, oun-bong* (sex, drugs, and rock & roll). If you have cut these things

from your life, then according to some Christian circles you have arrived. Influence from traditional beliefs and some of our more conservative foreign missionaries reenforced this unhealthy concept. In many cases it leaves sins of the heart unaddressed. While the obvious observable sins have been purged, prejudice, wife beating, hatred, discrimination against women, jealousy, control, and lust for power continue to live on in the heart. What happens is that we have sanctified bodies with a secular worldview. An understanding of Romans 12:2 and how the renewing of mind is critical in becoming like Christ is sorely needed.

There are few who are engaging the world as Jesus did. The majority embrace a theology of retreat from the world. In reality, "the world" is a "worldview"—a thought and value system—which opposes Kingdom values. There is no place for God in this system. Man is lifted up rather than God. The drinking, gambling, use of prostitutes, etc., are simply observable symptoms of a person whose worldview is "worldly." The challenge here is for youth not to retreat from the world, but to engage it like Jesus did. Jesus was perceived by "sinners" as being relevant to their needs. Cambodian Christian young people need to learn how to be real salt and real light, living in the world while not being contaminated by its value system. We, as disciplers need to make 'holistic' disciples. That is, we need take to heart Matthew 28, especially the verse where Jesus exhorts us to "[teach] them to obey everything I have commanded you." Jesus showed his disciples how to live in the world in all areas. Our obligation in discipleship goes beyond sitting down with a young person and going through a Navigators study. It entails teaching him or her how to interpret "the world," and how to live in it victoriously in all areas of life—life-style, courtship, family life, Christian response to social problems, stewardship of finances, citizenship, etc.

There is further confusion among youth about the value of the roles they choose. Many are taught that the highest calling is to become a pastor, missionary, full-time church worker, or staff in a Christian NGO. So, whether "called" or not, they pursue the

ministry out of misguided direction. The highest calling is not to become a pastor; it is to use one's talents and gifts **wherever** God calls. If God calls a young person to be soldier, he needs to be a soldier. If God calls a person to be a business person, she needs to do that. God calls people into every facet of vocational life in order for the church to be salt and light that is evenly distributed. "Full-time Christian workers" are no more valuable for the Kingdom than Christians who live out their faith as doctors, lawyers, journalists, dentists, foresters, geologists, business people, etc. Cambodian Christian youth need to understand the value of a role outside the church, in order to enter all levels of society to be salt and light. Neither Joseph nor Daniel were pastors, yet they transformed society from within. Cambodian Christian young men and women entering the system as professionals will not only thus acquire a natural context for Christian witness, but may also effect policy changes which result in Cambodian society resembling the Kingdom of God in one area a bit more than it did before. When this repeatedly happens, the Cambodian church will be effectively working with Jesus to "reconcile all things to himself"—souls and systems alike (Col 1:19, 20).

A tall order for Cambodian Christian youth? Not at all. They have the heart; they have mind; they have the potential. And, unlike some of their spiritual fathers, they are flexible. They are more interested in unity, have fewer problems working side by side with foreigners, and exercise a more global perspective. This generation of Cambodian Christian young men and women will really make an impact on this country. But a lot of that will depend on what kind of guidance, teaching, and encouragement the Cambodian church leaders give them, as well as what kind of guidance the Christian expatriate community gives both youth and national church leaders. In many ways, it is also up to us. So, let us stop for minute and consider the situation of Cambodian Christian youth. Who will walk with them side by side, teaching them to take initiative and use their creativity to address new dilemmas the church will face?

សំណុំឱកឃ្មុំ ១/១ (កក្កដា ២០០០): ៥៩-៦៧

ជំរុញលើកទឹកចិត្តចំពោះយុវជនកម្ពុជានាសហស្សវត្សរ៍ថ្មី

ដោយ លោក ប្រាយអិន ម៉ាហឺរ៍

****

ប្រយោគចាស់គំរិលមួយឃ្លា ដែលគេតែងតែអះអាងចំពោះយើងថា "យុវជនគ្រីស្ទបរិស័ទ គឺជាអនាគតនៃអ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំ" ។ ប្រយោគទាំងអស់ដែលស្រដៀងនឹងប្រយោគនេះ ជាការមួយគ្រោះថ្នាក់ណាស់ ពីព្រោះមានការពិតតែពាក់កណ្ដាលដែលត្រូវឲ្យគេជឿបាននិងប្រព្រឹត្តតាម បើសិនជាបានរំលឹកឡើងវិញគ្រប់គ្រាន់ល្មម ។

ការពិតគឺថា យុវជនគឺជាអ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំ នាពេលបច្ចុប្បន្ននេះរួចទៅហើយ ព្រមទាំងនាពេលអនាគតផងដែរ ។ យុវជនគ្រីស្ទបរិស័ទ គឺជាអ្នកដឹកនាំដោយគ្រាន់តែក្លាយជាគ្រីស្ទបរិស័ទប៉ុណ្ណោះ ។ ក្រុមជំនុំកម្ពុជាជាច្រើននៅទីក្រុងមានអ្នកជឿដែលមានអាយុពី១៥ ទៅ ២៥ឆ្នាំ ។ តើប្រការនេះកើតឡើងយ៉ាងម៉េច? គឺកើតឡើងតាមរយៈយុវជនគ្រីស្ទបរិស័ទ ដែលបានប្រាប់ទៅមិត្តភក្ដិរបស់ខ្លួន អំពីបទពិសោធន៍ទាំងឡាយរបស់ខ្លួន ដែលគេមានជាមួយព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ ហើយនិងធ្វើឲ្យគេសង្កេតមើលពីរបៀប ដែលទ្រង់បំផ្លាស់បំប្រែពួកគេ។ តើនេះមិនមែនជាការដឹកនាំពិតទេឬ?

នៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា ជាង ៧ ឆ្នាំ ចុងក្រោយក្នុងសហវត្សរ៍ចាស់ ឃើញមានក្រុមផ្សេងៗជាច្រើនមកពីក្រៅ ដែលចង់ហ្វឹកហ្វឺនអ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំតាមរយៈសិក្ខាសាលាខ្លីៗ ។ (ជាញឹកញាប់ ក្រុមទាំងនោះ មកដោយគ្មានការអញ្ជើញ ហើយនិងស្គាល់ជាតិខ្មែរ វប្បធម៌ ឬ ក៏ប្រវត្តិក្រុមជំនុំខ្មែរបានបន្តិចបន្តួច) ។ ក្នុងប៉ុន្មានឆ្នាំនោះ ខ្ញុំចាំមិនបានថាមានក្រុមចំនួនប៉ុន្មាន ដែលធ្វើសិក្ខាសាលាសំរាប់យុវជនទេ លើកលែងតែវគ្គសិក្ខាសាលារបស់ David C. Cook ស្ដីពីការពង្រឹងជំនាញផ្នែកវិជ្ជានិពន្ធរបស់គេ ។ ព័ន្ធកិច្ចយុវជនមិនសូវឃើញ

មានចំណែករបស់បេសកកម្ម មកពីបរទេសច្រើនណាស់ណាទេ លើកលែងតែព្រឹត្តិការណ៍ផ្សេងៗ របស់និកាយនានាប៉ុណ្ណោះ ។ មានការចាប់អារម្មណ៍ដ៏តិចតួចចំពោះអ្នក ដែលនៅក្រៅប្រទេស ក្នុងការជួយយុវជនគ្រីស្ទបរិស័ទជាទូទៅ ។ ការលើកទឹកចិត្តខ្លាំងក្លាគឺចេញពីក្រុមជំនុំជាតិ និង ក្រុមជំនុំគ្រីស្ទបរិស័ទអន្តរជាតិ ដែលនៅក្នុងប្រទេស ។ ឧទាហរណ៍ សន្និបាតយុវជនប្រចាំឆ្នាំ/បោះជំរំយុវជន របស់ គណៈកម្មការយុវជនប្រិយសម្ពន្ធគ្រីស្ទបរិស័ទកម្ពុជា បានទទួលថវិកាផ្គត់ផ្គង់ជាច្រើន ដោយក្រុមជំនុំគ្រីស្ទបរិស័ទអន្តរជាតិ ដែលនៅក្នុងប្រទេស និង ក្រុមជំនុំក្នុងស្រុក ។ ព័ន្ធកិច្ចយុវជនមើលទៅដូចជាមិនលេចឡើងធំធេងក្នុងទស្សនៈ របស់បេសកកម្មខាងក្រៅប្រទេសជាទូទៅឡើយ ។ សូម្បីតែពួកអ្នកដែលជាអ្នកផ្គត់ផ្គង់ខ្ញុំផ្ទាល់ គេយកចិត្តទុកដាក់ ចំពោះសេចក្តីត្រូវការផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ខ្ញុំមែន ប៉ុន្តែគេកម្រនឹងផ្តល់វិភាគទាន ពិសេសលើការងារយុវជនសោះឡើយ ។

ចំពោះក្រុមជំនុំកម្ពុជា ដែលនៅតែមានដំណើរការក្នុងអំឡុងពេល ២០ ឆ្នាំ ខាងមុខ គឺជាពួកជំនុំមានទស្សនៈផ្តោតជាប់ទៅលើយុវជន ។ ឧទាហរណ៍ ពួកជំនុំទ្វារស្ថានសួគ៌ចំបាក្នុងទីក្រុងភ្នំពេញ បានលើកទឹកចិត្តគ្រីស្ទបរិស័ទជំនាន់នេះឲ្យរួមចំណែកក្នុងគ្រប់កម្មវិធីទាំងអស់ និង ការរៀបចំផែនការទាំងឡាយរបស់ក្រុមជំនុំ ។ ព្រះវិហារនេះបាន និង កំពុងអប់រំ ហើយនិង ប្រើប្រាស់ពួកយុវជនរបស់ខ្លួន ឲ្យចូលប្រឡូកក្នុងព័ន្ធកិច្ចនានា ផ្ទុយទៅវិញចំពោះអ្នកផ្សេងនៅកន្លែងដទៃ ដែលគ្រូគង្វាលក្តោបអំណាច ហើយនិង ចំណាយកម្លាំងយ៉ាងច្រើនក្នុងការការពារ ហើយនិងពង្រឹងអំណាចឲ្យរឹងមាំឡើង ។ ទ្វារស្ថានសួគ៌ចំបាបានរីកចំរើនលូតលាស់ ដោយសារតែបានឈោងចាប់យកតម្លៃ និង សក្តានុពលរបស់យុវជន ដែលជាគ្រឿងផ្សំដ៏ចាំបាច់ សំរាប់សុខភាព និង ការរីកចំរើនលូតលាស់របស់ ក្រុមជំនុំ ។

ខ្ញុំបានធ្វើដំណើរមកកម្ពុជាជាលើកដំបូងនៅខែកញ្ញា ឆ្នាំ ១៩៩០ ជាមួយនឹងលោក គង់ ឆុន និង លោក ស៊ីថាន លី ។ ស៊ីថាន លី និង លោក ឆុន បានរៀបចំបើកវគ្គហ្វឹកហ្វឺនដល់អ្នកដឹកនាំក្រុនជំនុំជាតិ (គ្រូគង្វាល និង ពួកចាស់ទុំ) នៅជាន់ទីបីនៃព្រះវិហារ លោក អ៊ឹម ជ្រេន ដែលកាលនោះគេគេហៅថា ព្រះវិហារផ្សារថ្មីទី១ នៅពេលនោះដែរ ខ្ញុំបានបង្រៀនដល់យុវជន ដែលមកពី

ក្រុមជំនុំសន្តរម៉ុក ផ្សារថ្មីទី១ ទួលទំពូង ទន្លេបាសាក់ ទំនប់ទឹក តាខ្មៅ សាឡូម៉ូន និង មកពីក្រុមជំនុំផ្សេងៗទៀត ។ មានព្រះវិហារចំនួន ៩ កន្លែងនៅក្នុងភ្នំពេញនាពេលនោះ ។ ក្នុងដំណើរលើកនោះ លោក មុត ប៊ុនធី និង លោក សរ ពលៈ ជាអ្នកបកប្រែភាសាឲ្យខ្ញុំ ។

ខ្ញុំនៅនឹកចាំនូវការដែលបានជួបលោក អៀង ឈុន, ប៊ិន ដាវីឌ, ងិន ស័ក្ររ៉ា, ខៀវ វ៉ាន់ឡុង, តាំង ណារី, ឡាវ ហឿន, យ៉ង់ សុទ្ធ, អ៊ួង សុផល, ង៉ែតសម្បូរ, អែម សីថាន និង លោកហេង ចេង ។ ខ្ញុំក៏បានជួបយុវជនជាច្រើនទៀតផងដែរ ។ ក្មេងកំព្រាខ្លះ ដែលលោក ងិន ស័ក្ររ៉ា ដែលធ្វើការនៅមជ្ឈមណ្ឌលកុឡាបទី១នោះ ជាគ្រីស្ទបរិស័ទមានវ័យជំទង់ និង វ័យចំណាស់ជាងនោះបន្តិច ។ ពួកគេបានចូលរួមក្នុងព្រះវិហារលោក មុត ប៊ុនធី ដែលមានការជួបជុំគ្នានៅផ្ទះរបស់គាត់ក្នុងពេលនោះ នៅក្បែរមជ្ឈមណ្ឌលកុមារកំព្រានៅតាមផ្លូវមាត់ទន្លេ គឺនៅត្រើយខាងលិចស្ពានជ្រោយចង្វា ។ ខ្ញុំនៅចាំច្បាស់ថា បានចំណាយពេលនិយាយជាមួយ ស្រីរ័ត្ន, ចាន់ រស្មី, ស្រីចិន្តា, សុង សុលម៉ូលី, លោក សន ថា និង លោក អ៊ុន ចាន់ស៊ុណាត, សាវ វលៈ, ស្រីហែម សូម៉ាលី និង មនុស្សមួយចំនួនទៀតដែលខ្ញុំស្គាល់ តែចាំឈ្មោះមិនបាន ។

ក្នុងការធ្វើដំណើរមកស្រុកខ្មែរ នាឆ្នាំ ១៩៩២ ខ្ញុំបានជួបលោក អ៊ួង វិបុល, អ៊ុយ ភារ៉ា, ហេង បូរិន, ស៊ុយ វិសាល, ស៊ីឡេង សូម៉ានា, ចាន់ តារា, វឌ្ឍនា ឡូ និង លោកគ្រូ អ៊ួង វៀន ដែលជាគ្រូគង្វាលនៅព្រះវិហារផ្សារថ្មីទី ៣ នាពេលនោះ ។ មានអ្នកផ្សេងទៀតជាច្រើននាក់ ដែលខ្ញុំមិនបានរាប់ឈ្មោះ ប៉ុន្តែបើបិទភ្នែកមួយភ្លែត ហើយពិចារណាមើលដល់យុវជនទាំងនោះ ថាតើមកពីអ្វីដែលជាលក្ខណៈពិសេសនៃយុវជនទាំងនេះ បានធ្វើក្នុងពេល ១០ ឆ្នាំ កន្លងមកទៅរហូតមកពេលនេះ លោកអ្នកនឹងមានការចម្លែកចិត្តយ៉ាងខ្លាំង ដោយឃើញថា ពួកគេស្ទើរតែទាំងអស់នៅតែសកម្មស៊ូទ្រាំក្នុងជំនឿគ្រីស្ទបរិស័ទ ព្រមទាំងពិតជាចូលរួមក្នុងតួនាទីជា "អ្នកដឹកនាំ" ក្នុង ក្រុមជំនុំអង្គការគ្រីស្ទបរិស័ទ អង្គការគ្រីស្ទបរិស័ទក្រៅរដ្ឋាភិបាល ហាងជំនួញផ្សេងៗសាលាសាធារណៈផ្សេងៗជាដើម ។

ដោយហេតុតែមានមនុស្សមួយចំនួនដូចជា លោក គង់ ឆុន និង ងិន ស័ក្រវ៉ា, ប៊ិន ដាវីឌ, មុត ប៊ុនធី, អ៊ួង វៀង និង គ្រូគង្វាលផ្សេងទៀត បានយល់ពីតម្លៃរបស់យុវជនកម្ពុជា តាំងពីដំបូង ហើយនិងបានបណ្តុះបណ្តាលព្រមទាំងលើកទឹកចិត្តពួកគេរៀងមក បច្ចុប្បន្នយើងមានយុវជនចំរុះនិកាយមួយក្រុមដែលរឹងមាំមួយចំនួនតូច ដែលមានបទពិសោធន៍ជិត ១០ ឆ្នាំ ក្នុងជំនឿ និង ព័ន្ធកិច្ចបំរើព្រះ ។

ក្នុងឆ្នាំ ១៩៩២-១៩៩៣ ដោយមានការហូរចូលមកនៃអង្គការគ្រីស្ទបរិស័ទក្រៅរដ្ឋាភិបាល និង បេសកជន និងដោយមានគ្រីស្ទបរិស័ទត្រលប់ពីព្រំដែនមកវិញ ក្រុមជំនុំត្រូវបានលើកស្ទួយថែមទៀត ហើយមានការរីកដុះដាលគួរឲ្យជាទីកត់សំគាល់ ។ នៅក្នុងតំបន់ទីក្រុង យុវជនដែលមានវណ្ណៈទាប រហូតដល់វណ្ណៈកណ្តាល បានទទួលការចាប់អារម្មណ៍លើដំណឹងល្អ ។ យុវជនជំនាន់នេះបានឃើញពីរបៀប ដែលលទ្ធិកុម្មុយនីស្ត និង លទ្ធិសាសនាតាមទំនៀមទម្លាប់ធ្វើឲ្យគេអន់ថយ ។ ពួកគេមានការធុញទ្រាន់នឹងអំពើពុករលួយ សង្គ្រាមអំពើកេងប្រវ័ញ្ច និង ការទទួលជោគជ័យរបស់រដ្ឋាភិបាល ដែលគ្រាន់តែបំរើប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន ដោយកម្លាំងញើសឈាមប្រជាពលរដ្ឋ ។ តាមរយៈការរស់នៅនៃយុវជនគ្រីស្ទបរិស័ទ យុវជនកម្ពុជាជំនាន់ថ្មីមានពន្លឺចែងចាំងនៃដំណឹងល្អ ដែលកំពុងធ្វើការក្នុងជីវិតគេ ។ ពួកគេបានមើលឃើញសេចក្តីសង្ឃឹម ។

កំឡុងពេលអស្ថេរភាព នៅដើម និង ពាក់កណ្តាលទសវត្សរ៍ទី ៩០ មើលទៅដូចជាជួយលើកទឹកចិត្តឲ្យមានសន្ទុះរីកចំរើននៃនគរព្រះដូចដែលយុវជនមានការសញ្ជឹងគិតទស្សនៈនៃជីវិតរស់នៅ និង សាសនា ព្រមទាំងឥទ្ធិពលនៃប្រការទាំងនោះចំពោះខ្លួនគេផ្ទាល់ និង ចំពោះអាយុជីវិតរបស់ប្រជាជាតិខ្លួន ។ ដោយមានការចូលមករបស់ អ៊ុនតាក់ (UNTAC) ក្នុងឆ្នាំ ១៩៩៣ ពិភពលោកថ្មីទាំងមូលបានបើកចំហ ចំពោះយុវជនកម្ពុជា ។ ទំនៀមទម្លាប់ដ៏ពេញនិយមរបស់លោកខាងលិច ដែលជារឿយៗគួរខ្ពើមផងនោះ បាននាំចូលមកបង្ហាញឲ្យខ្មែរបានស្គាល់ តែក្នុងនោះក៏មាន ចំណុចល្អខ្លះដែរ ដូចជាផ្នែកវិទ្យាសាស្ត្រ និង បច្ចេកវិទ្យា ។ វណ្ណៈថ្នាក់កណ្តាលភាគច្រើនបានអប់រំយុវជនឲ្យបដិសេធលើចំណងទាក់ទងពីមុនរបស់លទ្ធិពុទ្ធសាសនា និង លទ្ធិកុម្មុយនីស្ត

បោលចេញ និង ដាក់សេចក្តីសង្ឃឹមរបស់គេលើវិទ្យាសាស្ត្រ បច្ចេកវិទ្យា និង លទ្ធិប្រជាធិបតេយ្យទុកជាព្រះថ្មីរបស់គេ ។ ដូចនេះការជំរុញលើកទឹកចិត្តត្រង់នេះ យ៉ាងហោចណាស់ក៏នៅតែមិនសូវមានការស្រាយបំភ្លឺអំពីអាថ៌កំបាំងនៃពុទ្ធសាសនា ការជឿលើអារុក្ខអារក្សអ្នកតា ការបន់ស្រន់ដូនតា ដើម្បីរៀនឲ្យដឹងពីរបៀប ដែលត្រូវអនុវត្តជំនឿគ្រីស្ទបរិស័ទកាន់តែប្រសើរឡើង ។ ការជំរុញលើកទឹកចិត្តនេះ គឺមិនបានក្លាយជាអ្នកជំនាញ ផ្តែកតវ៉ាវែកញែកសមហេតុផលលើជំនឿគ្រីស្ទបរិស័ទ ដែលអាចឆ្លើយប្រកបដោយមានប្រសិទ្ធិភាព នៃសំភារៈនិយម បែបធម្មជាតិមនុស្សនិយម ដែលមិនទាក់ទងនឹងសាសនា និង ទ្រឹស្តីនៃការវិវត្តន៍ (ទោះបីពេលខ្លះការនេះ វាមានប្រយោជន៍ក៏ដោយ) ។ ការជំរុញលើកទឹកចិត្តពិតប្រាកដគឺបង្ហាញជំនឿរបស់យើង ឲ្យទាក់ទងនឹងជីវិតពិត ដែលកំពុងរស់នៅ ។

អ្នកដឹកនាំយុវជនជាច្រើន បានប្រាប់ខ្ញុំថា គេមិនអាចនាំយុវជនឲ្យចូលរួមក្នុងកម្មវិធីយុវជនទៀតបានឡើយ ។ ពួកគេមាន ការភ័យខ្លាចរឿងសាសនា គឺអ្វីៗដែលជាការប៉ុនប៉ងផ្សាយសាសនា ។ គេមានការសង្ស័យថាជារឿងរ៉ាវផ្តែកសាសនា និង គេប្រកែកមិនព្រមចូលរួមដោយសុភាព ។ បែបបទនៃការប្រឈមមុខ នឹងការប្រកាសដំណឹងល្អ ដែលបានប្រើប្រាស់សំរាប់ យុវជន ពិបាកធ្វើឲ្យមានប្រសិទ្ធិភាពណាស់សព្វថ្ងៃនេះ ។ អង្គការគ្រីស្ទបរិស័ទ ទាំងឡាយធ្លាប់ប្រើជាគំរូបែបនេះ ដែលលទ្ធផលត្រលប់មកវិញ ចំពោះការប្រឹងប្រែងពួកគេស្ទើរអត់បានអ្វីសោះ ។ ទោះបើការព្យាយាម និង បង្ហាញការពិត ដោយវិធី "វាយឆ្មក់" ក្នុងការផ្សាយដំណឹងល្អ ដែលគេបានអញ្ជើញអ្នកមិនទាន់ជឿព្រះឲ្យមកហាក់បីដូចជាការប្រជុំថ្វាយបង្គំព្រះ "ធម្មតា" នៅក្នុងព្រះវិហារ ហើយ បន្ទាប់មកក៏លបផ្សាយដំណឹងល្អ ក្នុងពេលជាមួយគ្នា ក៏អត់បានផលដែរ ។

នេះជាពេលដែលត្រូវផ្លាស់ប្តូររបៀបហើយ ។ យើងមិនត្រូវរង់ចាំតែអ្នកស្តាប់មករកយើងទេ គឺយើងត្រូវទៅរកពួកគេ ។ នេះជារបៀប ដែលព្រះយេស៊ូបានធ្វើ ។ ព្រះអង្គបានយាងទៅកន្លែងណាដែលមានមនុស្សនៅ ។ សព្វថ្ងៃនេះដែលយើងផ្សាយដំណឹងល្អ ប្រាប់ដល់លោកិយឃើញថា ដូចជាមិនសូវស៊ីគ្នាសោះ ។ នៅពេលដែលយើងផ្សាយប្រាប់គេនូវ "សេចក្តីបែបសេរីនិយមនៃដំណឹងល្អ" យើងតែងតែសង្កេតឃើញថាមានភាពក្រអឺតក្រទម ឬក៏បញ្ចូល

ការបង្រៀនផ្នែក សាសនាណាមួយ ។ យើងជាគ្រីស្ទបរិស័ទ សម្រេចឲ្យដល់ទិស ដៅនៃសេចក្ដីត្រូវការដល់មនុស្សទាំងអស់ក្នុងលោកិយនេះឡើយ ។ យុវជនជា អំបិល ត្រូវការចេញទៅក្នុងលោកិយនេះ ។ យុវជនគ្រីស្ទបរិស័ទ ត្រូវមានសិទ្ធិ ក្នុងការពុពីមិត្តភក្ដិរបស់ខ្លួន ដោយការជួបជុំគ្នា ដើម្បីឆ្លើយតបទៅនឹងសេចក្ដី ត្រូវការដ៏ពិត ប្រាកដរបស់សហគមន៍ មិនថាឡើយការងារនោះជាការថែរក្សា បរិស្ថាន ជួយអ្នកជំងឺអេដស៍ ជួយដោះទុក្ខក្នុងការងារសង្គ្រោះបន្ទាន់ ឬ ក៏បំរើអ្នក ក្រីក្រ ឬ អ្នកដែលគ្មានទីជំរក ។ តាមរយៈអ្វីដែលអាចជួយបាន និង ព័ន្ធកិច្ច ដែលស្របតាមព្រះគម្ពីរ យុវជនអាចមានឥទ្ធិពលលើមិត្តភក្ដិរបស់គេ ដោយការ បំរើធម្មតាជាជាងការខំបង្កើតកម្មវិធីផ្សេងៗ ។

ការជំរុញលើកទឹកចិត្តផ្សេងទៀតដល់យុវជនគ្រីស្ទបរិស័ទកម្ពុជា គឺ បង្កើនសុពលភាព(យកជាការបាន) ផ្នែកទេវសាស្ត្រ និង យល់ពីជីវិតក្នុង លោកិយនេះ ។ ចំពោះមនុស្សជាច្រើនគេយល់ថា “ជីវិតក្នុងលោក” គឺជាកន្លែង ដែលគេអាចរាំរែក រកស្រី ផឹកស៊ី លេងល្បែងស៊ីសង ការជក់គ្រឿងញៀន ។ ក្រុមជំនុំកម្ពុជាជាច្រើន ដែលជាគ្រីស្ទបរិស័ទចាស់ចិត្ត ចាស់គំនិត ផ្នែកព្រលឹង វិញ្ញាណ គឺអស់អ្នកដែលមិនផឹកស៊ីស្រីញីអូនបង (លេងស្រី, ថ្នាំញៀន និង រាំរែក) ។ បើសិនអ្នកកាត់ផ្ដាច់ប្រការទាំងនោះ ចេញពីជីវិតរបស់អ្នក អ៊ីចឹងដោយ សារតែរង្វង់ នៃគ្រីស្ទបរិស័ទដែលនៅហ៊ុំព័ទ្ធនោះ លោកអ្នកអាចមកដល់ចំណុច នេះបាន ។ ឥទ្ធិពលពីពុទ្ធសាសនា និង ពួកបេសកជនបរទេសរបស់យើងខ្លះ ដែលប្រកាន់ គំនិតអភិរក្សនោះ បានគាំទ្រគំនិតដែលគ្មានផលល្អនេះ ។

នៅក្នុងករណីជាច្រើន បានមើលរំលងអំពើបាបនៅក្នុងចិត្ត ។ នៅខណៈ ដែលអំពើបាប ដែលមើលឃើញត្រូវបានគេសំអាតចេញ ការថ្កោលទោស វាយ ប្រពន្ធ សំអប់ ប្រកាន់ពូជសាសន៍ ការរើសអើងចំពោះស្ត្រីភេទ ការច្រណែន ឈ្នានីស ការត្រួតត្រា និង ស្រេកឃ្លានអំណាច បន្តសម្ងំនៅក្នុងចិត្តទៅវិញ ។ តើ មានអ្វីកើតឡើង ដែលថាយើងត្រូវញែកខ្លួនជាបរិសុទ្ធចេញពីផ្នត់គំនិតលោកិយ។ (រ៉ូម ១២:២) យើងអាចយល់បានពីរបៀបផ្លាស់ប្រែ ដោយគំនិតបានកែជាថ្មីឡើង នោះ ជាការចាំបាច់ដើម្បីឲ្យក្លាយដូចជាព្រះគ្រីស្ទ ដែលល្អស្រួលទទួល ហើយ គ្រប់លក្ខណ៍ផង ។

មានមនុស្សតិចតួចណាស់ ដែលទាក់ទងផ្ទាល់ទៅនឹងលោកិយ ដូចព្រះយេស៊ូបានធ្វើ ។ ភាគច្រើនគេប្រកាន់យកទេវវិទ្យាមួយ ដែលកាត់ខ្លួនចេញពីលោកិយ ។ តាមពិត "លោកិយ" គឺជា "គតិលោក" គំនិត និង ប្រព័ន្ធឲ្យតម្លៃដែលផ្ទុយនឹងតម្លៃនៃនគរព្រះ ។ គឺគ្មាន កន្លែងណាសោះសំរាប់ព្រះជាម្ចាស់នៅក្នុងប្រព័ន្ធនេះឡើយ ។ មនុស្សត្រូវបានគេលើកតម្កើងជាជាងព្រះជាម្ចាស់ ។ ស៊ីផឹកល្បែងស៊ីសង ស្រីញី ជាដើម ។ល។ គឺគ្រាន់តែជាសញ្ញា ដែលបានសង្កេតឃើញនៅក្នុងមនុស្ស ដែលមានគតិលោកបែប "លោកិយ" ។ ការលើកទឹកចិត្តនៅចំណុចនេះ ចំពោះយុវជនមិនត្រូវដកថយពីលោកិយឡើយ តែផ្ទុយទៅវិញត្រូវផ្សាភ្ជាប់នឹងលោកិយ ដូចព្រះយេស៊ូបានធ្វើ ។ ព្រះយេស៊ូត្រូវបានទទួលស្គាល់ពីពួកអ្នកមានបាបថាព្រះអង្គបានឆ្លើយតបនឹងសេចក្ដីត្រូវការរបស់គេ ។ យុវជនគ្រីស្ទ បរិស័ទកម្ពុជាត្រូវការរៀនពីរបៀបក្លាយជាអំបិលពិតប្រាកដ និង ពន្លឺពិតប្រាកដ រស់នៅក្នុងលោកិយ ដែលមិនត្រូវឲ្យឆ្លងនូវប្រព័ន្ធឲ្យតម្លៃរបស់លោកិយឡើយ ។ យើងជាសិស្សត្រូវការបង្កើតសិស្ស "ដែលមានលក្ខណៈគ្រប់ជ្រុងជ្រោយ" ។ គឺថាយើងត្រូវចងចាំនៅក្នុងចិត្ត នូវខគម្ពីរម៉ាថាយ ២៨ ជាពិសេសនៅត្រង់ខ ដែលថា ចូរបង្រៀនគេគ្រប់យ៉ាងដើម្បីឲ្យស្ដាប់តាមនូវអ្វី ដែលខ្ញុំបង្គាប់មកអ្នករាល់គ្នា"។ ព្រះយេស៊ូបង្ហាញដល់សិស្សរបស់ទ្រង់ពីរបៀបរស់នៅលើលោកិយទៅគ្រប់ផ្នែកទាំងអស់ ។ នៅក្នុងការបង្កើតសិស្ស គឺធ្វើហួស ពីការដែលគ្រាន់តែអង្គុយជាមួយយុវជន និង ការរៀនព្រះគម្ពីរតាមក្បួន គឺវាទាមទារឲ្យយើងបង្រៀនគេឲ្យចេះពីរបៀបបកស្រាយ "ពីប្រព័ន្ធលោកិយនេះ" ហើយនិង ពីរបៀបរស់នៅក្នុងលោកិយ ដែលប្រកបដោយជោគជ័យនៅគ្រប់ផ្នែកនៃការរស់នៅដំណើរជីវិតរស់នៅ ការចែចង់ស្រី ជីវិតរស់នៅក្នុងគ្រួសារគ្រីស្ទបរិស័ទឆ្លើយតបទៅនឹង បញ្ហាសង្គមចេះថែទាំ សំចៃប្រាក់កាស ជាពលរដ្ឋល្អត្រឹមត្រូវ ។ល។

មានការភាន់ច្រឡំកាន់តែខ្លាំងថែមទៀត ក្នុងចំណោមយុវជនអំពីតម្លៃនៃតួនាទី ដែលគេជ្រើសរើសយកពួកគេជាច្រើនទទួល ការបង្រៀនថា ការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះដែលសំខាន់ជាងគេនោះគឺ គ្រូគង្វាល បេសកជន អ្នកធ្វើការពេញពេលក្នុងព្រះវិហារ ឬ ក៏ជាបុគ្គលិកនៅក្នុងអង្គការគ្រីស្ទបរិស័ទក្រៅរដ្ឋាភិបាល ។ ដូច្នេះមិនថាឡើយ "ការត្រាស់ហៅ" ឬ មិនត្រាស់ហៅនោះឡើយ

គឺពួកគេដេញតាមរកធ្វើការងារនោះ ដោយគ្មានទិសដៅច្បាស់លាស់ ។ ការត្រាស់ហៅ ដែលសំខាន់ជាងគេនោះ មិនមែនក្លាយជាគ្រូគង្វាលនោះទេ តែវាជាការប្រើអំណោយទាន និង ទេព្យកោសល្យ ដែលព្រះជាម្ចាស់បានត្រាស់ហៅឲ្យមកបំរើព្រះអង្គ ។ បើព្រះត្រាស់ហៅយុវជនម្នាក់ឲ្យធ្វើជាទាហាន គាត់ត្រូវតែធ្វើទាហាន ។ បើព្រះត្រាស់ហៅឲ្យធ្វើជាអ្នកជំនួញ គេត្រូវតែធ្វើការនោះ ។ ព្រះបានហៅមនុស្សឲ្យមកមានវិជ្ជាជីវៈគ្រប់ជ្រុងទាំងអស់នៃការរស់នៅ ដើម្បីឲ្យពួកជំនុំក្លាយជាអំបិល និង ពន្លឺ ដែលបានរាយគ្រប់ទីកន្លែង ។ បុគ្គលិកគ្រីស្ទបរិស័ទពេញពេល គឺគ្មានតម្លៃ លើសពីគ្រីស្ទបរិស័ទធម្មតា ដែលរស់នៅក្នុងជំនឿរបស់ខ្លួន ឋានៈជាវេជ្ជបណ្ឌិត មេធាវី អ្នកកាសែត ទន្តពេទ្យ មេព្រៃ អ្នកស្រាវជ្រាវផ្នែកធរណីសាស្ត្រ អ្នកជំនួញ ។ល។ យុវជនគ្រីស្ទបរិស័ទកម្ពុជាត្រូវយល់ពីតម្លៃតួនាទី នៅខាងក្រៅក្រុមជំនុំ ដើម្បីបោះជំហានចូលទៅគ្រប់ស្រទាប់ក្នុងសង្គម ដើម្បីធ្វើជាអំបិល និង ពន្លឺ ។ ទាំងយ៉ូសែប និង ដានីយ៉ែល មិនមែនជាគ្រូគង្វាលឯណា ប៉ុន្តែគេបំផ្លាស់បំប្រែ សង្គមពីខាងក្នុងមកវិញបាន ។ យុវជនគ្រីស្ទបរិស័ទកម្ពុជា ទាំងពីរភេទដែលបានប្រឡូកចូលទៅក្នុងប្រព័ន្ធជាអ្នកមានអាជីព និង មិនគ្រាន់តែទទួលបានការធ្វើទី បន្ទាល់យ៉ាងងាយប៉ុណ្ណោះទេ តែអាចនឹងមានប្រសិទ្ធិភាពទៀតផង ក្នុងការកែប្រែសង្គម ដែលហុចលទ្ធផលឲ្យសង្គមកម្ពុជា បានចូលក្នុងនគរព្រះជាម្ចាស់មួយផ្នែក ធំ គ្រាន់បើជាងពីមុន ដែលការងារនេះកាន់តែធ្វើឡើងជារឿយៗ ក្រុមជំនុំខ្មែរកាន់តែបានធ្វើការដ៏មានប្រសិទ្ធិភាពជាមួយព្រះយេស៊ូ ដើម្បី "ឲ្យបានផ្សះផ្សាគ្រប់ទាំងអស់ឲ្យជានឹងព្រះអង្គទ្រង់" -មានន័យថាទាំងព្រលឹង និង គ្រប់ព្រព័ន្ធក្នុង លោកផងដែរ (កូលុស ១:១៩,២០) ។ តើការនេះវាធ្ងន់ពេក សំរាប់យុវជនគ្រីស្ទ បរិស័ទកម្ពុជាមែនទេ? មិនមែនជាការលំបាកសោះឡើយ ។

ពួកគេមានចិត្ត គំនិត ហើយនិងមានសក្តានុពល ។ មិនមែនដូចជាឪពុកខាងជំនឿរបស់គេខ្លះ ដែលប្រកាន់ជំហរតឹងរឹងពេក ។ តែយុវជនអាចប្រែប្រួលបាន ពួកគេចាប់អារម្មណ៍ក្នុងការរួបរួមមានបញ្ហាតិចតួចប៉ុណ្ណោះ ក្នុងការធ្វើស្របគ្នាជាមួយបរទេស និង ប្រើទស្សនៈទូលំទូលាយជាច្រើនជាងអស់លោកទាំងនោះ។ យុវជនគ្រីស្ទបរិស័ទកម្ពុជាជំនាន់នេះ ពិតជាមានឥទ្ធិពលលើប្រទេសនេះមែន ។ ប៉ុន្តែភាគច្រើន វាអាស្រ័យលើការនាំផ្លូវបែបណា ការបង្រៀនបែបណា

និង ការលើកទឹកចិត្តបែបណា ដែលអ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំខ្មែរ ត្រូវផ្តល់ឲ្យពួកគេ ក៏មិនខុសគ្នា នឹងការនាំផ្លូវបែបណាមួយដែលសហគមន៍គ្រីស្ទបរិស័ទ មកពីក្រៅប្រទេសត្រូវ ផ្តល់ឲ្យយុវជន និង អ្នកដឹកនាំគ្រីស្ទបរិស័ទថ្នាក់ជាតិផងដែរនោះ ។ វាមានច្រើនវិធីណាស់ វាស្រេចតែយើងទេ ។ ដូច្នេះសូមយើងឈប់មួយភ្លែត ដើម្បីគិត ពិចារណាពីស្ថានភាពនៃយុវជនគ្រីស្ទបរិស័ទខ្មែរ ។ តើនរណាជាអ្នកដើរជាមួយគេ បង្រៀនគេ ដើម្បីផ្តួចផ្តើម ហើយនិងប្រើគំនិតច្នៃប្រឌិតរបស់គេ ដើម្បីលើកយកការសម្រេចចិត្តថ្មីៗ ដែលក្រុមជំនុំនឹងជួបប្រទះនោះ?